



FILÓ MARIANN

az isten is

ahogy a tárgyak körvonalai
– ha sokáig nézed őket –
ugyanúgy homályosul el előttem az Isten is
– tudod hogy nem venném a nevét a számra –
de még ő sem mondja el
miért nem dőlök mágneses mezőbe
ha az idő lassú-vörös bizonyosságba von
s miért szűnik meg a zónában a Coriolis-erő
ha egyszerre sóhajtanak fel a csontjaink

– tudod hogy nem káromolnám az eget –
de a fenébe is, ők nem tudják
hogy a fogzománcon kopog a zavar körme és
megdermed a gerincvelő és
összeszorul a szinuszcsomó
bennem
amikor mind a margóra írják a nevemet
mert akkor
akkor elhomályosul belőlem az Isten is

harmat

és hát a hegyek is úgy születnek, ahogy hittem.
töprengve, reszketve, mert nem tudják,
lesz-e idejük fölébe nőni a tájnak,
mielőtt meghalnak, mielőtt elfelejtik őket az évszakok.
nem bízom a természetben, nem moccanok,
amíg a vállamnál fogva hátra nem húzol,
hogy megsúghasd, igaz, lassan bomlanak a másodpercek,
de végül olyanok leszünk mi is, akár a hegyek,
némák és idősek, kék dermedések az emlékezetben

